

Serdar Arat, dünyanın özel bir bölgesinden, Batı'yla Doğu'nun durmaksızın çarpıştığı bir yerinden geliyor. Dört bir yandan ve dönemden gelme sayısız düşünce ve değerın Türk topraklarındaki darmadağın, başdöndürücü trafiğıyle başedebilmek güçtür. Birçoğıu gri bir hareketsizliğe gömülüp kendini rastlantısal dalgalara terkederken, kimi de, daha anlaşılır bir kimlik edinme çabasıyla, bir ya da iki düşünceye sınıksız tutunup geri kalanı yadsımayı yeğler. Yakın zamanlarda, diğer benzeri ülkelerde de olduğu gibi, yeni kuşaklardan bireyler üçüncü bir seçenek getirdiler: Oluşumlarında payı olan her şeyi sahiplenmek ve sonuçta ortaya çıkan kişilik neyse "sentez"i o kabul etmek. Arat, farklılıklarla dolu kalabalık geçmişlerinden alışılmadık bir hoşgörüyü yararlanıp yaşamlarını daha geniş ama geniş olduğunca da yalnız bir düzeye ulaştırmayı gerçekleştirmiş az sayıda kişiden biri. Yani, oniki yıldır oturduğu New York'un tipik sakinlerinden.

Arat'ın öncesinin yapıtlarında gördüğüm en belirgin izi, "kabul edilmiş"e karşı duyduğu kuşku. Özgün, dikdörtgen olmayan tuvaleri, değişik olma kaygısından kaynaklanmadığı gibi, Ortadoğı kökeninden gelen turistik biçimler de değil. Bunlar, resim olgusunu sürekli olarak sorgulama tutkusunun sonuçları. Tuvaler yalnızca boyanacak yüzey anlamına gelmiyor, aynı zamanda başlangıç noktasını, "sorun"u, resmin yapılmasının nedenini oluşturuyor. Her yapıt, tuvalle imgeler arasındaki ilişkiden doğan gerilimle ayakta duruyor. Ürün, üretilmiş, yani bir dizi kararlar sonucunda oluşmuş olduğunu izleyenin unutmamasına izin vermiyor. Öyle ki, Arat'ın resme koyduklarını izlerken, ister istemez, neleri koymamaya karar verdiğini de düşünüyorum.

İmgelerinin seçiminde Arat gerçekçi görüntülemeyle soyutlama arasında bir ip cambazı kadar özenle, mükemmel bir denge bulabilmeye çalışıyor. İmgelerini (oyuklar, bulutlar, ufuk çizgileri, su) başka birşeylere benzetilmesine izin vermeyecek ölçüde belirgin, ancak, izleyenin imgelemine harekete geçirecek ölçüde de açık tutmak istiyor. Mecazi şiirin günlük yaşamın doğal bir parçasını oluşturduğu kökeninden geliyor denebilecek bu imge ve kompozisyonlar, yapıtların resim olgusu üzerinde kuru tartışmalar olarak kalmasını önüyor. Ancak, konu düzeyinde bile, Arat, inandırıcı görüntülerle büyüklük, perspektif ve doku aykırılıklarını yanyana getirerek yanılısamanın denetimini elden bırakmamaya özen gösteriyor.

Semih Fırıncioğlu